

SOUTERRAIN Listopad 2017

Pět set jedna

let to bude od Lutherových thesí „vydaných“ na dveře kostela až budeme mít v ruce toto číslo našeho sborového časopisu „vydané“ pro nás na začátku listopadu.

Vzpomínky na výročí evropské reformace pomalu končí. Naše církve k tomuto výročí uspořádala v první den voleb v Senátu Parlamentu ČR konferenci, která se jmenovala „Martin Luther pro dnešek“. Měl jsem radost, že mezi účastníky nás bylo řada z našeho sboru – včetně prvního dejvického faráře br. Jana Čapka, který se více než šest roků účastnil práce v komisi Synodní rady pro výročí.

Hlavní dopolední přednášku přednesl vedoucí katedry církevních dějin ETF UK Martin Wernisch. Měl vyprávět o vlivu luterské reformace na české země. Nabízející se jakousi povšechnou historickou teorií či hodnocení však zkonkrétnil na portrétech několika farářů většinou spojených s naším středočeským regionem. Slyšeli jsme, jak inspirace Lutherem zasáhla do života jednotlivců a také pak ovlivnila život far, farností i obcí a měst. Sledovali jsme křivolaké lidské životní osudy farářů od výšin akademické Prahy až po nucené odchody někam do ústraní, kam nedosáhla moc a náboženské násilí. „Nudná“ historie nám dramaticky ožívala ve spletitých lidských osudech, které se často v jiných kulisách nápadně opakují.

Děkan ETF UK Jiří Mrázek ve svém krátkém pozdravu připomněl tradovanou Lutherovu thesi o upálené huse a o sto let později zpívající labuť. Zakončil řečnickou otázkou – „doufám, že oslavy pětistého výročí evropské reformace nebudou její labutí písní“?

Mně při tom napadlo, že dokola opakované reformační motto o církvi neustále se reformující možná trochu svádí k tomu, že se nás „myšlenky reformace“ osobně nějak příliš netýkají; že je to vlastně záležitost pro církve a církve. Martin

Obsah čísla:

1-Pět set | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Katolické hostie u stolu Páně? Nikoli, bezlepkové... | 4-Naše sny a přání | 6-Jak to děláš, že se s tebou dobře povídá? | 9-Připomenutí | 9-Jubilanti v listopadu | 9-Fenomén Masaryk | 10-Dejvické křeslo pro hosta v listopadu | 10-Biblická definice víry | 12-Kalendář na listopad 2017

Wernisch ovšem představil reformaci přes jednotlivé životní příběhy naprosto reálných lidí, jednotlivců.

Přeji nám, abychom si na počátku nového „půl milénia“ uměli připouštět i do našich osobních evangelických životů kus té prastaré touhy po neustále reformaci víry.

Byl to letos dobrý rok se vzpomínkou na naše praotce.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 10. 2017 v 19:00

Prosinec: - dětská slavnost 17. 12., všechny ostatní adventní neděle s VP, silvestrovské odpoledne letos nebude

Křesťanská služba: - s. Milada Pražáková opět v nemocnici, s. Ondrová v Diakonii Krabčice

- po rekonstrukci a úklidu bude na nástěnce přehled a výzvy k návštěvám - nejen pro KS

Středisko Diakonie Praha: - potvrzeno sloučení střediska Zvonek s ostatními středisky, příprava volby nové DR

- proběhlo otevření zahrady za hojně účasti i od nás

Finanční záležitosti T. Černoorský: - celocírkevní sbírky na KS (odesláno 2 533,- Kč) a na FSChP (7 002,- Kč)

- celocírkevní sbírka na JTD – uskuteční se na Den reformace, tj. 15. 10. 2017
- připojíme se k mimořádné celocírkevní sbírce pro Panzi Hospital, od 22. 10. do 26. 11.

- schváleno obnovení „Stavebního fondu“ – nutno patřičně prezentovat a dořešit způsob záúčtování

Hospodářské záležitosti - náklady na práce v kanceláři budou shrnuty v listopadu po dokončení prací

- výměna plynového kotle v bytě za 114 000,- Kč, proplatí SR

- nutné instalatérské práce zajistí do Adventu br. Hejl

Úkoly před konventem - konvent: sobota 11. 11. 2017, dáváme návrh změnu řádů, aby kaplani a jiní duchovní mimo službu na sborech mohli oddávat (za stanovených podmínek)

- Změny CZ, řádů a liturgických textů k rozhodnutí: schválena reorganizace pastýřských rad a znění kazatelského reverzu, neschváleno: statut poslance

synodu pro zástupce Diakonie, nová úprava modlitby Páně a vyznání víry, změna názvu církve.

Z došlé pošty a různé - schválen koncert souboru Syringa – v Dejvicích
2. 12. 2017 od 17:00 hod.

- připomenut režim topení v zimních měsících
- schválen příspěvek – vložné 100 Kč/os. na setkání učitelů NŠ 4. 11. v Praze
- schválen pronájem prostor pro zahrádkáře 1x za rok – 500,- Kč
- návrh na výstavu fotografií střediska diakonie v prostorách našeho sboru a o instalaci putovní výstavy o reformaci u nás
- uklízečka – diskuse ohledně výše ceny za provedený úklid, doposud nouzově uklízí br. Volný zadarmo.

Katolické hostie u stolu Páně? Nikoli, bezlepkové...

Téměř se zdálo, že stůl Páně a vysluhování svaté Večeře Páně stane se ve sboru opět ústředním tématem k přemýšlení i k následným diskusím. Objevily se nám prý totiž u Večeře Páně „katolické hostie“.

Je to pravda, ovšem pouze částečně. Skutečně jsem tyto hostie koupil v římsko-katolickém Knihkupectví u sv. Vojtěcha v Kolejní ulici, ale nikoli proto, abych „čeřil hladinu“ čímsi katolickým, ale abychom dostáli smyslu Večeře Páně, kterou např. prof. Filipi nazývá ve svém knize hostinou chudých. Tedy hostinou, kde všichni „volní, žádný jat“.

Někteří z nás nemohou ze zdravotních důvodů jíst stravu s lepkem. Takový je i náš chléb, který vysluhujeme. Věděli jsme, že musíme při Večeři Páně taktně nabídnout také možnost bezlepkového chleba. Měli jsme i nejčistší úmysl používat bezlepkový chléb, aby mohl být lámán úplně stejně jako náš obvyklý. Žel, nebyly jsme schopni ani během jednoho roku jej zajistit – většinou jsme na to před první nedělí v měsíci zkrátka zapomněli – trochu bezohledně vůči těm bratřím či sestřám s dietou. Jednou jsem po ránu na poslední chvíli běžel vedle do obchodu koupit aspoň jako náhražku chléb rýžový.

Z tohoto důvodu jsme tedy rádi přijali pomoc od sesterské církve, která otázku přijímání pro lidi s bezlepkovou dietou řešila nejen teoreticky v dokumentu Liturgické komise ČBK v r. 2015 (dokument o Svatém přijímání a bezlepkové dietě), ale vyřešila hlavně prakticky, protože výrobu i distribuci bezlepkových hostií byla schopna pro církve (a tedy i ekumény) zajistit.

V této souvislosti vám, milí přátelé, ještě rád sděluji, že při Večeři Páně mnou vedené budou nabízeny a poskytovány kalíšky nejen v prvním, ale i ve druhém

kole. Staršovstvo s tímto mým úmyslem souhlasí, protože přijalo moje vysvětlení, že tak činím nikoli z důvodů čistě teologických, ale ryze praktických a pastýřských. Ze stejných důvodů, bude-li třeba, budeme vysluhovat i přijímat ve čtyřech kolech. Přijmete, prosím, laskavě toto moje vysvětlení i tuto skutečnost.

Jsem velmi rád, že je možné tyto praktické okolnosti vysluhování svatě Večeře Páně touto cestou sdělovat i vysvětlovat. Je to dobré hlavně proto, aby nás při slavení největší hostiny na světě nevyrušovaly „technikálie“, ale abychom mohli prožívat společenství s nejvyšším Hostitelem i bratrem a sestrou, kteří stojí vedle mě. Se svými obdarováními, ale také svými omezeními i limity. A já při tom svém slavení bratra či sestru „náhodou“ nepřehlédl ...

Pavel Ruml

Naše sny a přání

Člověk se často ptá: „Mohou se plnit naše přání? Jak si přát? Co si má člověk přát? Co si může přát?“

I já se často zamýšlím nad smyslem života a s tím spojenými tužbami a sny. Životní zkušenost mi říká, že ne každé naše přání je správné. Správné ve smyslu všeobecného užitku nejen pro mě, ale i pro mé okolí. Některá splněná přání mohou v samém důsledku ublížit i mně samotné. Jen já nedohlédnu na všechny důsledky s ním spojené.

Vychází mi, že při prosbách, při modlitbách je důležité mít pokoru. Pokoru před Bohem aneb chcete-li, před něčím, co nás převyšuje, co dlouhodobě sleduje naše životy, co zná naše záměry, plány a cíle a co kormidluje náš život. Nedávno jsem četla názor, že nejlepší je nepřát si nic. Že Bůh nad námi pro nás chce to nejlepší a že nás k cíli stejně dovede. Nedovedu posoudit, stačí-li to k naplnění života. Já svá přání mám, ale vždy je podrobuji drobnohledu pokory a posuzování, zda-li mé přání není sobecké, egoistické či dokonce hamižné. Pokud žiji svůj život a ne život někoho jiného, pokud naplňuji své životní poslání a dělám to bez omezování druhých lidí, je vše v pořádku. Zásada je tato: „Neublížovat sobě ani druhým“.

Ráda bych se podrobněji rozepsala o těch podivných událostech, které se člověku stávají a při kterých má člověk pocit, že se to nestalo jen pouhou náhodou, ale že neviditelná Boží ruka ho dovedla tam, kde si přál být. Mám několik zkušeností, při kterých mě mrazilo v zádech, při kterých jsem pocítila nevýslovnou radost, že Bůh o mně ví, že mé odměňuje, že pro mě chce to nejlepší, a že se zkrátka některé sny mohou vyplnit. Ty, které jsou čisté, nesobecké, mají v sobě ideály, jsou životodárné a souvisí nějak s našim životním posláním.

Pamatuji se, že jsem asi před dvěma roky sledovala v televizi dokument o jedné fresce kdesi v Itálii, ve městě Sansepolcro. Šlo o fresku Piera della Francesca Vzkříšení Krista. Jedná se o impozantní námět Boha vystupujícího z hrobu, který je expresivně ztvárněný na stěně zasedací síně bývalého domu radních. Údajně se před každým zasedáním před ní modlili.

Freska z r. 1460 má fascinující historii. Byla málem zničena za 2. světové války, ale důstojník britské armády zabránil bombardování města, protože o existenci fresky věděl. V minulosti četl o její nádhře a síle. Pamatoval si z popisu, že se snad jedná o nejkrásnější obraz na světě. Přitom ji ale nikdy na vlastní oči neviděl! Naštěstí Němci již město opouštěli a bombardování nebylo životně nutné, což on ale nevěděl. Po válce se stal pro Sansepolcro hrdinou, pojmenovali po něm dokonce ulici!

Ještě teď si vybavuji svoji frustraci z toho, že tu fresku nikdy nevidím. Jak bych se dostala kdesi v Itálii do pro mě neznámého města a ještě pronikla někam do historického domu, abych fresku viděla.

A hle - neuplynuly ani dva roky a já se letos přihlásila na květnový zájezd do Toskánska a Umbrie. Na fresku jsem už skoro zapomněla. Takže po příjezdu do Sansepolcro, který byl jako mnoho dalších míst na trase zájezdu, mně nic neindikovalo blížící se zážitek.

Jen někteří došli s průvodcem do místní galerie a zaplatili vysoké vstupné, i když do zavírací doby chybělo jen 35 minut. Nikdy to nedělám, ale snad kvůli minimu času jsem rychle listovala průvodcem galerie, který byl k zakoupení na pokladně. Jako nejzajímavější v galerii bylo doporučeno našim průvodcem především Vzkříšení a já se rychle zeptala paní, která hlídala vstup, kde tu fresku najdu. Ona mi ukázala, že musím projít tři sály vpravo. Vrátila jsem knihu na pult, nafasovala vstupenku od průvodce a běžela k fresce. Pořád jsem ale netušila, že jde o tu mou vysněnou. Že dům radních byl proměněn v galerii. Až jsem tam došla. Až jsem ji uviděla. To poznání mě úplně ochromilo. Dojalo až k slzám. Vůbec mi nevadilo, že je pod lešením, protože ji momentálně restaurují. Snad

právě proto bylo nutné si kleknout a vlastně skoro lehnout, aby byla vidět celá. O to větší zážitek to potom byl!

Ke mně se přidalo několik lidiček ze zájezdu. S jednou kolegyní, se kterou jsme se při putování Itálií potkávaly často u obrazů a fresek, jsme tam setrvaly dlouho v rozjímání.

Mohla bych jmenovat další podobné zážitky. Má je skoro každý. Jen si to uvědomit. Jen si to přiznat, že hodně věcí nezáleží na nás, ale na někom nad námi. Přeji všem, aby si uměli přát, aby jejich přání byla čistá a upřímná, a aby se jim plnila. Pamatujte si, že nesplní-li se Vám Vaše přání, splní se jiné, pro Váš život mnohem důležitější.

Jiřina Muzikářová

Jak to děláš, že se s tebou dobře povídá?

Dostala jsem otázku od Marty Študentové: „Jak to děláš, že se s tebou dobře povídá? Napiš něco o svém životě v církvi.“

Měla jsem štěstí. Narodila jsem se do evangelické rodiny. Kolébka Sixtů byla ve Velimi. V mém dětství jsme žili v Rostoklatech u babičky a mamčinina svobodného bratra. Tatínek dojížděl do Prahy, do banky. Babička krásně a ráda zpívala, a tak mě ráno probouzela melodie některé „kostelní“ písně.

O babičce se tradovalo, že ke svým 6 dětem zvala v neděli odpoledne děti ze vsi, aby se darmo netoulaly po návsi. Vzala je na zahradu, vyprávěla biblické příběhy a zpívali všichni společně. Rostoklaty patřily do Kšel. Do kostela se jezdilo kočárem, v zimě landaurem, jednou i na saních. Byl to pro mne vždy zážitek. Zvuk podkov kočárových koní na českobrodské dlažbě, za městem do kopce k vysílačce, pak vpravo dolů, serpentinou kolem hřbitova až do hlubokého údolí ke kostelu.

Farářem ve Kšelích byl Oskar Nagy. Děti chodily na bohoslužby spolu s dospělými. Když z kazatelny před Večeří Páně zazněla slova: „Kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije“, byla ve mně opravdu malá dušička.

V Praze se pak chodilo ke Klimentu za seniorem Josefem Křenkem. Ještě mám památníček z nedělní školy s nalepenými obrázky. Později jsme chodili častěji k Salvátoru, kde jsem byla konfirmována Stanislavem Čapkem, střídavě i do Dejvic.

Za války byly v Dejvicích bohoslužby v 8 a v 9:15. Nevešli jsme se najednou do sálu. To už zde působil vikář Vilém Foltýn, se kterým měla maminka konflikt. Přihlásila jsem se do tanečních, což tehdy bylo pro evangelické děvče „hříšné“. Ona však byla toho názoru, že mne to nezkazí, ale naopak mi prospěje společenská výchova. Díky, maminko!

Kurs tanečních byl na úrovni, ve Sladkovského sále Obecního domu. S doprovodem gardedámy jsme tam byly dámy a pánové. Tam jsme se poznali s Čestmírem, mým budoucím manželem. Znovu jsme se setkali po 7 letech. Byl vystudovaný fyzik a připravoval se na doktorát. Vzali jsme se. Byl sice z katolické rodiny, ale po civilním obřadu nám požehnal v kostele u Klimenta salvátorský farář Miroslav Krejčí.

Starší syn byl pokřtěn ve Strašnicích Lubomírem Balcarem, mladší u Salvátora farářem Krejčím. Škoda, že tam byly křtiny až po bohoslužbách. Stáli jsme sami v tom velikém prázdném kostele. O co krásnější a radostné jsou teď křtiny v Dejvicích.

Čestmír se stal také československým evangelíkem. Trvalo mu to několik let, všechno myslel opravdově. Když onemocněl, působil už v Dejvicích Jan Čapek, který měl pro nás velké pochopení. S manželovou smrtí, bylo mu 39 let, jsem se nemohla smířit. Zas tu byl Honza, který mi přinášel odvalu a naději. Pro děti to bylo stejně zlé. Mladší se časem vrátil do nedělní školy, starší ne.

Čestovu přípravu ke konfirmaci vedl vlídný bratr farář Daniel Henych, můj oblíbený kazatel. Po něm přišel Miloslav Nekvasil. Obdivovala jsem ho, že v důchodu dokázal vystudovat bohosloví jako vděk za to, že dělal celý život práci, která ho bavila - režisér opery. Svému novému poslání se věnoval také celou osobou. Potom ještě dojížděl do několika opuštěných sborů. Ve všem ho podporovala jeho žena Jiřina.

Miloš Rejchrt mi dopřál poznat životní příběhy několika lidí. Zval do sboru své přátele z období disidentské činnosti. A co mimořádných zážitků mám ze zájezdu do Ženevy na pozvání bratra faráře Josefa Beneše.

Po prohlídce Dómu vystoupal v přilehlé kapli na kazatelnu bratr farář Prosek. Zářil radostí, že stanul na místě, odkud kázal Jan Kalvín. Pronesl pár slov a pomodlil se. Naše putování po městě a jeho historických památkách zachytil Zdeněk Adam na film.

Velmi oceňuji Hudcovy. Co vše dokázali zvládnout, je neuvěřitelné. Mám je, jako všichni, v živé paměti.

Z nejistého období čekání na nového faráře se stala doba poznávání. Díky kontaktům a úsilí Marty Študentové se u nás s Lenkou Ridzoňovou vystřídali různí faráři i kazatelé odjinud.

Nový farář Pavel Ruml je pro nás výhra. Setkala jsem se s ním soukromě na svatbě vnučky. Jsem vděčná, že jsem mohla prožít tolik krásných chvil v prostředí našeho sboru. Poděkování za vše patří Pánu Bohu.

Eva Muzikářová

OCHRANOVSKÝ SBOR JEDNOTY BRATRSKÉ
A
FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PRAZE 2 - VINOHRADECH
VÁS ZVOU NA BENEFIČNÍ KONCERT
VE PROSPĚCH

PROJEKTU OŽIVENÍ MILÍČOVY KAPLE
SMIŠENÝ PĚVECKÝ SBOR

NAŠI PĚVCI

PŘI FARNÍM SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
V PRAZE - DEJVICÍCH

VARHANY: **LUCIE NOVÁKOVÁ**
SBORMISTŘI: **LYDIE HÄRTELOVÁ**
FILIP H. HÄRTEL

TENTO KONCERT SE BUDE KONAT
DNE

1. LISTOPADU 2017
V 19:00 HOD

VE

FARNÍM SBORU
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ V PRAZE 2
VINOHRADECH
PRAHA 2 - VINOHRADY
KORUNNÍ 60

NA PROGRAMU BUDE:

JOHANN SEBASTIAN BACH :
JESU, MEINE FREUDE

ANTONÍN DVOŘÁK:
MŠE D DUR „LUŽANSKÁ“

VSTUPNÉ 100 Kč, STUDENTI A SENIORI 60 Kč
SVÉ PŘÍSPĚVKY MŮŽETE TĚŽ ZASÍLAT NA KONTO VEŘEJNÉ SBÍRKY ÚČET Č. 2200684514/2010
WWW.JEDNOTYBRATRSKA.CZ WWW.FACBOOK.COM/MILICOVAKAPLE

Připomenutí

Milé sestry, milí bratři,

opět se blíží konec roku. Komu z Vás se dosud nehodilo zaplatit salár na letošní rok nebo další příspěvky na provoz našeho sboru, případně naší církve, připomínám číslo sborového účtu: 240 031 9773/2010. Podle zvyklostí v naší církvi se od členů s vlastním příjmem očekává salár ve výši 1 – 4 % ročního příjmu.

Pro rozlišení účelu plateb na bankovní účet používáme tyto variabilní symboly: pro salár 101, pro sbírku darů na Jeronymovu jednotu 102 a pro příspěvky na personální fond 103. Pro přispěvatele na Kongo je vyhrazen v.s. 200 a pro dary pro středisko Diakonie Praha v.s. 400 (zpravidla přeúčtujeme na účet Diakonie hromadně jednou ročně).

Variabilní symbol 112017 slouží pro současně probíhající celocírkevní sbírku pro nemocnici Panzi Hospital v Kongu, která pomáhá překonat následky násilí vůči ženám.

Jan Mašek

Jubilanti v listopadu

Zuzana PEŠKOVÁ

70 let

Zdeněk DVORÁK

70 let

Já s vámi jsem po všechny dny.

Matouš 28,20

Fenomén Masaryk

Výstava k 80. výročí úmrtí Tomáše Garrigue Masaryka.

V nové budově Národního muzea probíhá kvalitní výstava, která představuje TGM v uceleném pohledu. V sále je pět segmentů ve tvaru lipového listu: Tomáš, Garrigue, Masaryk, filosof, president. V druhém sále pak běží různé dokumenty, třeba záznam z pohřbu. Výstavu pak doprovází třetí část, ta se bude v průběhu měnit, teď tam je Hilsneriáda.

Výstavu můžete navštívit do konce ledna 2018.

Marta Študentová

Dejvické křeslo pro hosta v listopadu - 23. 11. v 19 hodin

Samira Sibai

narodila se v Československu, od pěti let ale žila v Sýrii ve městě Homs. Její otec je Syřan, matka Češka, vystudovala lékařství v Damašku, později žila v Egyptě. V roce 2014 se vrátila do Prahy a pracuje jako lékařka ve Fakultní nemocnici v Motole. Angažuje se v syrské otázce.

Zdroj:

<https://prazsky.denik.cz/pribeh-prazana/samira-sibai-nas-nejvetsi-spolecny-nepritel-je-nenavist-a-strach-20161206.html>

Marta Študentová

Biblická definice víry

Během setkání x-cátníků jsme si povídali na téma „víra“. Začali jsme „o víře obecně“, „o její historii“ a pak jsme přešli k „víře ve Starém a Novém zákoně“ a nakonec došli až k tématům „jak se víra rodí a jak roste“ nebo „víra a pochybnosti“. Nyní se chci zaměřit na „biblickou definici víry“.

Slovo „věřit“ nebo „víra“ se v Bibli vyskytuje ve všech rovinách. Přejíždí od víry obecné k důvěrnému společenství s Bohem. Víra a nevíra v Bibli se netýká Boží existence, ale týká se toho, zda mohu a chci Bohu důvěřovat a věřit v jeho slovo. Víra je základní rozhodnutí a smysl člověka, ve kterém nalézá Boha a sebe, svůj život, druhé a celou skutečnost. Věřit znamená, že člověk dává osobně sám sebe Bohu a bezvýhradně na něm zakládá svou existenci. Pak to není jen úkon vůle a myšlení, ale zahrnuje celého člověka a všechny oblasti jeho skutečnosti. Proto také nemá jen dimenzi osobní, ale také veřejnou. Víra je celek existence věřícího a zahrnuje naději a lásku, jimiž se realizuje. Tak nějak můžeme definovat víru.

Ale co je biblická definice víry? Je vůbec nějaká definice víry v Bibli? Bible není kniha pouček, nýbrž příběhů, takže nepodává přesné definice víry, ale příběhy, kde se víra nějakým způsobem popisuje. Přesto, kdybychom se chtěli slovní definici víry v Bibli co nejvíce přiblížit, nejspíše by to bylo první verš v jedenácté kapitole listu Židům. Je to docela náročný verš k pochopení a tudíž i k výkladu.

Nejprve v několika překladech: Víra jest základ věcí, jichž se nadějeme, a přesvědčenost o věcech, jichž nevidíme (překlad Františka Žilky). Víra pak je opodstatnění věcí, v něž se doufá, přesvědčení o skutečnostech, jež se nevidí (překlad Miloše Pavlíka). Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz

skutečností, které nevidíme (Český studijní překlad). „Opodstatnění věcí, podstata, základ“ je překladem řeckého slova hypostasis. Jde o pevné ujištění, zásadní předpoklad nějaké skutečnosti, potom i uskutečnění a nakonec skutečnost sama. Výraz hypostasis se běžně používal ve starověkých papyrových obchodních dokumentech ve smyslu „stvrzení“ nebo „nároku“. Vyjadřuje představu něčeho, co je základem viditelných okolností a co je zárukou budoucího vlastnictví. Pak by víra mohla být jakýmsi vlastnickým dokladem věcí, jichž se nadějeme. Není úplně snadné vykladačsky a překladatelsky plně postihnout význam slova hypostasis, ale jisté je, že Žd 1:1 míří k významu „důvěry“, „jistoty“ na jedné straně a k významu „záruky“ na straně druhé.

Dalším klíčovým slovem v našem textu je výraz elegchos překládaný jako „důkaz“, „zřejmý projev“, nebo „přesvědčení“, vyjadřující myšlenku předložení dokladu – ověřovacího důkazu či potvrzení, které něco prokazují, a to zejména protiklad toho, co se zdá být momentální skutečností. Tento doklad tedy objasňuje něco, co dříve nebylo rozpoznáno, a tak vyvrací to, co se jako skutečnost pouze jevilo. Jinak řečeno, „důkaz“ neboli podklad pro přesvědčení je tak pádný či mocný, že se tomu říká víra.

Víra je spolehnutí na věci, o kterých zatím jen doufáme, že jsou; neboli je to ujištění o skutečnostech, které zatím unikají našemu pohledu. Tedy doufáme, že něco platí, že v tomto smyslu jsou věci budoucnostně reálné, jsou založeny dobře a věčně. Jinými slovy, víra se opírá o skryté, neodhalené skutečnosti, které hrají svou podstatnou roli. Prostřednictvím víry se to, v co doufáme, prokazuje jako skutečnost, je to jistota v to, co zatím nevidíme. Víra je orgánem, jímž člověk vnímá příslibené jako realitu, je samotným důkazem pro to, co nevidíme. Víra je lidský postoj, který se stává prostředkem, jímž se dokazují věci neviditelné.

Ve zbytku 11. kapitoly listu Židům následují osobnosti starého Izraele, a ve zkratkách představení, jak doufali, jak žili v naději a jak se ujišťovali o skutečnostech, které lidské oko nezachytí. Víra je jim podstatou a nadějí doufání a také ujištěním o skutečnostech, které neviděli. Viz Abrahám, který slyšel tichý hlas a šel, aniž sám přesně věděl kam. To vydání se za tichým hlasem, v kterém jsme rozpoznali Boží hlas, je víra. Je to vlastně poslušnost a odvaha tu víru následovat. Ve víře se člověk jakoby rozhoduje pro nemožnou možnost. Je zajímavé, že pravda a víra jsou u Hebrejů totožné. Pravda je spolehnutí na spolehlivé. Víru nemůžeme redukovat na spolehnutí, a přitom vypustit to spolehlivé. A pravdu nemůžeme redukovat na spolehlivé, a vypustit spolehnutí.

Martin Volný

26. 11. 2017 v 17:00 koncert EvangSwingu Svítání

Kalendář na listopad 2017

Bohoslužby	5. 11. VP	Tabita Landová
ve sboru -	12. 11. křest s Wohrabové	Pavel Ruml
neděle 9:30	19. 11.	Magdaléna Trgalová
	26. 11.	Ester Čášková
	3. 12. VP, 1. adventní	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: vždy 1. čtvrtek v měsíci v 9, 30 7. 11., 16. 11. a 30. 11 v 17:00, Suchdol 10. 11. ve 14:00	
Konfirmandi	3. 11. a 24. 11. – ve 14:30	
Mládež a dorost	7. 11. a 21. 11. v 19:00	
X-cátníci	14. 11. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	26. 11. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 11. v 9:30 Dopisy Marie Terezie jejím dětem, připravuje S. Hřebíčková	
Hodina pohybu	13. 11. a 27. 11.	
Křeslo pro hosta	23. 11. v 19:00, Samira Sibai	
Staršovstvo	2. 11. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 11. 2017.

Prosincové číslo vyjde 26. 11. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**